

M I M

1 6 4 8

~~C. 6. 5~~
Ll, 2, 3.

30 B 10.

In usum Pedagogii
Regii Glauchensis

MALAGMA

Cordi paterno

Viri Amplissimi & Prudentissimi, DN.

JOHANNIS

Wedigen/CONSULIS REIP:

Suevo-Coloniensis meritisimi, ob insperatum obitum Filij longè desideratissimi REICHARDI, (qui Francofurtò-ad Mœnum, ubi cum Elect. Brand: Dominis Legatis biennium ferme commoratus, redux in itinere peste correptus, Hersfeldiæ Hassorum d. 23. Octobr. intra 9. & 10. vesp. cum 17. & dimid. annos vixisset, summo cum parentum & patriæ desiderio inter medias preces ad cœlestem patriam, exuvijs postridiè h. i. pom. ibid. Christiano ritu terræ mandatis,

emigravit,) mirè saucio,
applicatum.

ab

Amicis & Fautoribus,

ANNO

quo

MortVVs In IesV VIVIs, ReICharDe, beatVs.

BEROLINI, TYPIS RUNGIANIS. §

Terrestem R E I
 Termin
 Edibus egresso
 Non r
 Marcia Te e
 Vix ca
 Id luges, Conf
 Spem
 At lacrimis p
 A D
 Hic nos ire ju
 Feli

H Aut
 melli

*Ita, via est, Mors est vitæ terminus, Omni
Terminus ille via nos & ubiq; manet.
Terminus ille domi, peregrinis terminus oris
Instat, curriculo semper adest medio.
Et tu principium quod ponis, terminus ævi est,
Quod statuis medium, terminus ille tibi est.*

*Te testem REICHARDE voco, quem in limine cursus
Terminus antevenit, morsq; inopina rapit.*

*Ædibus egresso ad præclara videnda paternis,
Non reducem in patriam fata venire sinunt.*

*Marchia Te emittit, Cattorum pestilis aura
Vix captum, tristi funere rumpit iter.*

*Id luges, Consulte PARENS, Affinis amande,
Spem generisq; tui sic cecidisse, doles.*

*At lacrimis posuisse modum, Vir Clare juberis
A Ductore tua Cunctipotente via:*

*Hic nos ire jubet, cum vult, jubet ipse redire:
Felix, ad Dominum cui datur ire suum!*

Francofurti faciebam.

Christianus Carpzovius J. U. D.
& Professor Publicus in Electorali
Academia Oderana.

ALLOQUIUM DEFUNCTI
Patrem consolantis.

Haut fata perstringas querulo Parens
mellite planctu! haut discrucies nimis

A 2

mentem

mentem: haut genæ nimis madescant:
omne etenim nimum nocivum.
Fidi Parentis munere functus es:
Ab ungvibus primis, pietas, fides,
integritas, virtus, periti
me studio decorant Magistri.
Exinde honorato Comitum choro
commiffus, oras ducor ad exterâs,
moresq; , virtutesq; , causâ
magnanimûm Procerum imbibendi.
Hinc urbibus, sed Martis acinacem
plorantibus, celisq; , palatijs
passim relictis, Francofurti
mania vitiferi saluto
Mœni. Hic domus, pictasq; , coloribus
ædes, & auro splendida vidimus
delubra! merces hîc procul quas
per mare nauta velit, rigentes
hîc vidimus gemmis chlamydes: Graves
hîc Principes, summos Equites, Viros
Marte, arte claros, queis adinstar
cultâ lepore fluunt Periclis
verba: hîc corusco vidimus agmine
Turnos, bipennes, tympana, bellica
tormenta, sclopos, totq; , nemo
qvot numerare potest, machæras.
Ast pestis ah diræ violentiâ
Myrtis Cathedras, oppida civibus,
natis Patrem, uxores Viris, &
filiolos spoliât Parente.

Hanc

Hanc excipit squalens cute luridâ
Fames! cruenti Martis athena post
 sclopeta succendantur: unde
 anxius ossa tremor premebat.

Verùm hisce tracti, dante DEO, malis
invadimus durum incolumes iter:
 lato reversuros putantes
 auspicio ad patrios penates.

Sed fortis, heu, heu, nubila Marchiâ!
Scutatus EÛO truculentior
 miles Tyranno vastat urbes,
 rostra, sacella, domus, agellos.

Adulterino dogmate cerea,
flecti juvenus invitium, undiq;
 corrumpitur, pravo sodale
 interitum Satanas minatur.

His jam periclis me DEUS eximi
fategit! idcirco luis, in viâ,
 telo vehor mundi caducâ
 ê patriâ, ad patriam manentem.

Hic omnis angor, pestilitas, fames,
Mars Iustifer, Mors trux, dolus, exulat:
 hic pace, honore, sanitate, &
 perpete lætitiâ fruiscor.

Quid ergo luctu? quid lacrymis opus?
Gratare concessis mihi partibus:
 quod cœlitum, mundi perosus,
 portio amata chori saluter.

Hæc quando tandem machina funditis
vasti orbis extremos ruet in rogos:

Ovans Tibi, Matriq; jungar,
colloquioq; fruar in ævum.
Longam interim, dulcis Genitor, Tibi,
Matri, Sororclis, Fratribus, apprecor
vitam: diu salvi virete,
Ejaq; perpetuum valete.

Johannes Wenschendorff/
Ecclesiastes Col. ad
D. Petri.

a |
—|—
168

REICHARDUS Wedigen
Per Anagr.

Hic res dura, } Dein Weg.
Charus redi! }

Evolutio.

Dura quidem res est, sterili si vivere lecto
Contingat, nullâ prole beante domum;
O quoties Rachel indignabunda praoptat:
Osculer aut subolem, da Deus, aut moriar! Gen. 30. v. 1.
Durior at res est, privari pignore lecti;
Tunc etenim cordis pars quotacumq; cadit:
Hinc Jacob, David, mater Nainitica plangunt,
Et quis non, nisi qui tigride natus homo?
Corde sati veniunt Nati; Cor rumpitur, illis
Truncatis dirâ, Mors, scilicet tuâ!

Hoc

Hoc loquor expertus ; Nondum semestre recessit,
Quò mibi cordolium corcula bina darent :
Nam vix oct avum Titare illuxerat orbi,
Filiolâ (dolor heu !) orbus utrâq; fuit.
Angitur hinc animus, nec in hunc coalescere vulnus
Sapè recrudescens sustinet usq; diem.
Tu mibi testis, idem, Consul venerande, fateris :
Quàm gemis, & largis fletibus ora rigas !
Scilicet ut Natum suspirans Hanna Tobiam
Exspectat, peregrè dum trahit ille moram :
Sic dum Reichardus tuus absuit hæctenus, annè
Hac pia vota dabis : Ab benè Chare redi ?
At frustra ; Tobias mirâ dulcedine mentes
Permulsit tandem, quando reversus erat :
Sed tuus ille redux cum speraretur, acerbo,
Exhalans animam, corda dolore replet.
Hic sanè res dura ! via hac tua plena dolorum,
Est, Reicharde, tuis, sed tibi lata satis !
Hâc patriam repetis, caelesti in sede locatus ;
Quidni terrenam relinquere spontè velis ?
Conspicis aeterni faciem patris, (euge !) benignam,
Cum Genitoris in hoc tempore non liceat :
Angelicos inter catus, animasq; beatas
Latus oras, procul à Fratre, sorore licet.
O te felicem ! Via nobis omnibus una,
Calcanda est, quâ Te ritè sequemur eò,
Quò neq; Mars, neq; Mors unquam disjunget amantes,
Sed pax, cum vitâ perpete, firma manet.
Hoc se solatus David in funere Nati,
Ille quidem, dicens, non redit, ipse seqvar.

Dein Weg.

Hæc

*Hac me sustentat, lacrimas abstergit ocellis
Spes, nam defunctis jungier opto meis.
Hac quoq; Te fulci spe, Compater; Ecce! redibit
Huc Charus nunquam, Tute sequeris cum:
Siste proin lacrimas, mecum pia fata precare:
Da Nato requiem, miq; malagma DEUS!*

συμπαιδείας εἶνεναι

fac:

M. Jacobus Helvigius
ad D. Petri Eccle-
siastes.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ.

CRebrò mortales Autumnì tempore languent,
Aëris incertâ temperieq; cadunt.
Hoc probat *eximîâ clari virtute Parentis*
Filius exemplo WEDIGEN ipse suo;
Ante diem *Juvenis* florentibus occidit annis;
Lilia ceu florent, arida moxq; cadunt.
At cum *Postremâ* ver illud amabile lucis
Ex letho vitæ corpora nostra dabit:
Tunc iterum; REICHARD, cœlestis flosculus horti
Floridus è molli WEDIGEN ibit humo.
Intereâ fruitur jucundâ PACE, QUIETE q;
„ In Domino, felix, qui cadit, ille cadit!
FILIIUS ipsus abit; patrio Mars impius orbe
Dum fremit & sævit, dum mera bella crepant.

Nec

Nec redit in patriam dulcem: ast in itinere tendit
In cœli patriam, pax ubi, & alma quies.
Carpere laudis iter, premere & vestigia *Patris*
Ac gentis mores visere, mentis erat:
Hunc citò, quò possit meliori sorte fruisi,
Dux vitæ lethò duxit ad ora DEI.
Tristis uterq; Parens miranda volentis adorent
Fata DEI: placeat, quod DOMINO placuit. (mur
Haut datur hîc reditus; REICHARDUM quisq; seque-
,, Felix, qui benè sic caput & implet iter!

Quam
Συμπάθειαν καὶ Φιλίαν EVENEV
addidit

M. Georgius Lilius Dresd.
Ecclesiastes p. t. Nicolaitanus,
apud BERLINENSES.

Amplissimo atq; Prudentissimo Dn. Consuli &c.
mœstissimo Parenti filij REICHARDI p. m. obitum,
quùm reditum meditaretur, acerbè lugenti
hanc *συμπάθειαν καὶ φιλίαν* porri-
gere voluit.

Sepè in transversum cadit heù! spes longa Parentum,
quam pralucem soboles fert schemate pulchrò!
que quùm promittit risum, nova gaudia, amores,
porrigit heù subito fletum, lamenta dolores!
cordoliò id loqueris funestò Amplissime Consul

B

luges

*luges Reichardi qui fata vialia nati,
hic tibi spondebat spe divite bilaria, & amplam
latitia messem, risum, solamina cordis,
(quippe bonæ plantæ flos porrigit illicò fructus)
sed nunc intercepta jacent hæc gaudia, mortis
dum flos falce cadit peregrinò in rure resectus.
Eheu spem creperam! decollant siccine vota
humana in mundi rebus? nit constat in illis
perpes, ni sibi met fiet inconstantia constans!
& ferme, nisi mors, certum est nihil, hora locusq;
nos tamen incertant: falcem nam lumat ubiq;
& quum vix speras, extremum ea surgit in ictum,
dum loquimur, morimur: cadimus dum stamus: abimus,
quando imus: nostris mors sedibus incubat atra,
in speculis habitat, juvenum quoq; funera captat,
nec curat: quamvis peregrinum ea condat in agrum.
Exuvia hoc Reicharde, tua testantur humata
pulvere non patriò, senot à condita arenâ,
quas non concessum est natali tradere terra,
id quod marorem duplicat, mentesq; parentum
afficit intimiùs, nec vulnere sauciat unò.
ò durum verbum! quum verbere nuncius aures
tunderet hòc vestras: Heu natus vester abivit
Reichardus, patrias nunquam remeabit ad ædes
mors interclusit reditum, mittitq; supremam
vocem: Salvete æternumq; valete Parentes!
fat durum fateor verbum, quod pectora vestra
angit, discruciat, macerat (miserabile visu!)
Verum, que vestra est pietas, meminisse juvabit
emplastri, veniat quò vestri pausa doloris,*

in q;

inq; cicatricem coëant tam saucia corda,
 largè quod vobis oracula sacra propinant:
 vos siquidem nōstis: Dominus quem diligit, illum
 evocat è mundo citiùs, sibi jungit eundem
 proximiùs: vitium ne menti stigmata inurat.
 Est & vita viatoris quasi transitus, illam
 quàm benè transvit Reichardus, tramite rectò
 calica regna petens? ubi firma comitia pacis,
 quàm contrà mundus vendat ludibria pacis,
 felix ergò mibi dicenda profectio talis
 quàm vehimur patriam ad meliorem, ubi fata quietas
 ostendunt sedes, furialia & arma quiescunt,
 non igitur voluit patriam hancce revifere, cladis
 gymnasium, in quo bella, mina, furor omnia turbant.
 caelestem elegit, quàm pacis gaudia clarant.
 Et licet ossa cubent peregrinà condita tymbà,
 terra tamen Domini tota est, & quicquid ubiq;
 ergò ubicunq; Deus, nobis ibi patria præstò est:
 contegit & qua nos tellus, ea patria nostra est
 ad tempus, patriam aternam modò spiritus intret.
 Ergò sollicita detergite nubila mentis,
 in requiem revocate animos, depellite curas,
 & vestro præsens sit hæc medicina dolori:
 Prolubium Domini est, qui pignora ritè reposit,
 quæ dedit: est sapiens, ea qui sine murmure reddit,
 spe fretus certà, quòd funera scœnora gignant.

Johannes Bercovius Diaconus

Eccles: Nicol: apud

Berlin:

B 2

Ad

Ad Parentes Filium lugentes
Epigramma.

Vobis & Patria dum sese reddere tentat
Reichardus vester Filius, ecce FUIT!
Binos magna quidem Spes annos trivvit in urbe,
Quam gelidus lambit Mœnus amœnus aquis;
Attamen in medio cursu ad nos peste peremptus,
Ignota hant fletus contumulatur humo,
O spes fallaces! ô inclementia Fatî
Duri! quæ vobis tristia mille ciet.
Nil nisi erat Reditus meditatio vestra diurna,
Cura nocturna nil nisi erat Reditus.
Abfuit imò parum, quin exclamaritis interdum,
Alta voce: venit Filius! eja venit!
Frustra, Non venit. Miserum! sed luctui acerbo
Et lacrumis nimis ponite, quæso, modum!
Gnatus enim lubrico fallacis tramite mundi
Spreto, non segnis prescit ad ASTRA viam.
Patria ubi tellus est non mentita. Beatos!
Ejus quis olim civibus esse licet.
Nec refert adeo, modò quis non erret cundo,
Deferat hanc vitam Quando, ubi quove modo!

In ein Trost-Sonnet kûrzhlich vbersetzet:

Ach ewer liebster Sohn hat auffgehört zu leben/
Ersticket von der Bist! als nach lang-auffen-seyn
Er auß dem Lande/das benetz't der schöne Mây
Euch vnd der Residenz sich wied'r hat wollen geben.
Ach/ach wie must ihr wol in tausent ängsten schweben!
Der vnverhoffte Fall/was muß er doch für peine

Ben

Bei euch erregen! die ihr niemals schlieffet ein/
Auch nie erwachetet/das nicht fest sollte kleben
An eurem Sinn und Zung: Ach jetzt / jetzt wird er kofien!
Ab'r/leider! nur umsonst. Doch hermt euch nicht zu viel/
Gedenck't/ wie ewer Sohn/ (als welchs das beste Ziel)
Zum rechten Vaterland' den Weg hat zugenommen.
Wol dem, der das erreicht! dem kan gefähren nicht/
Wie/woen/odr wo ihm auch verlescht des Lebens Liecht.

In eill von Emanuele Vulpino
der Salderischen Schulen in Bran-
denb. bestallten Rectorn.,

S Angvine puniceo Venis turgentibus, ecce
Quàm misero fastu turba superba sumus!
lactamus tumidum vernantes corporis artus,
Quæq; rubent Paphijs æwula labra rosis.
At quæ cœca tenent nostras obliviam mentes,
Quid cineres nostrum nosse negamus avum?
Æquamur folijs spirante cadentibus Austro,
Sive rosæ mavis, quæ sibi manè placet;
Sole sed igni pedes mergente sub æqvore mannos,
Confestim fluido vertice marcet anus.
Gaudia tam fugitiva rosæ miraris Ephebe?
Te mirare, rosæ qui simulacra geris.
Quàm facile ergo rosam Titania spicula carpunt,
Carperè sic letum te quoq; posse puta.
Ibis in omni paræ telluris viscera cujus
Incauto atq; alacri nunc pede terga premis

Non præstans robur, rosei nec gratia vultûs
Mortis inexpletæ lumina torva movet.
Sortis tam fragilis mœstum spectamen in ipso
Subjicis ætatis flore, Richarde Tuis:
Imò sed & cuivis auræ mortalis alumno
Dicis in auriculam: γῶδὲ στεαυλὸν Homo.
Dotibus (en!) Hebes ibas stipatus amœnis
Visum Mœniaci mœnia culta vadi.
Dumq; ibi lustratis multorum moribus optas
Fumum de patrijs posse videre focis,
En animam medio sub cursu fundis anhelam,
Effugisse luis dira venena ratus.
Atq; ita frustraris spes vota; magna parentum,
Qvos desiderium nunc coqv̄it acre tui.
Ipse qvidem primo dulcis sub vere juventæ
Incidit in properam, ceu rosa verna, necem;
Aura sed æterni veris genitabilis illum
In Paradisiacis rursus animabit agris.
Mens ovat interibi durâ eluctata catasta
Corporis, & motu liberiore micat.
Extra anni solisq; vias subvecta triumphat,
Cominus & Triadem spectat aditq; sacram.
Lingva tace, non est humanæ impervia menti
Farier: Angelicos res amat ista modos.
Sistite vos lacrimas: Lex est adamantina natum
Denasci, frangi sanctio dia neqv̄it.
Et nos jam vegeti mox fortè profabimur illud.
VIXIMUS. Orbicolas exitus unus habet.

M. Michaël Schlemmer Lipsiensis.

Desine

Desine morbificis, Vir Magne, doloribus angi,
Desine, nil questus ingeminare iuvat.
Haud potis est luctus denatis reddere vitam,
Sed nocet hic vivis, nec iuvat exanimas.
Quin potius gnato gratare & gaudia carpe:
Nam tenet hic celsi regna beata poli.
Perpes ubi requies est ac mansura voluptas,
Integritas, splendor, gaudia perpetua.
Hic miseros nos Mars & Sors inimica fatigant,
Nec quicquam præter flere dolere videt.
Sanguine terra madet, vicina incendia terrent,
Teutonicumq; solum jam nova pena manet.
Horresco referens mala, qua noctesq; diesq;
Circum nos Miles, Sorsq; sinistra vomunt.
Hinc verè felix, cui Parca stamina vita
Mox rumpunt; nam mox, optima vita, mori.
Ergò quod plores genitor mæstissime non est,
Reichardo cum sit morte parata quies.

Debitæ condolentiæ contestandæ gratiâ
deprop.

CHRISTIANUS Grum.

Murmure perstringūt aures mala lata per auras,
Attonita & reddunt corda stupore suo:
Acrius at pungunt, acies quæ luminis hausit,
Obtusa & penitis fixit acuta fibris.

Sic

Sic ait Ausonium Decus : at juraveris, aure
Arctius ac visu te penetrâsse malum.
Namq; pater nati si lumine fata suprema
Lustrâsset, essent mitia fata tibi.
Sic finis amplexu patrij fovisset amoris
Nati languentis torpida membra lue;
Sic benè compositos dilecti funeris artus
Humaret dulcis patria gleba soli.
Fando sed funus nati quia venit ad aures,
Asperior patrem fors gravitate premit.
Non etenim licuit lacrymâ perfundere lectum,
In quo deseruit vividus ossa calor;
Oscula nec nato libare suprema perempto;
Debita neve animæ solvere vota piæ.
Hoc pietatis opus patri quia fama negavit,
Aure malum sentis acrius atq; oculis.
Sensum astintendat patri geminetq; doloris
Fama pij nati funerâ certa ferens:
Ponere sed finem lacrymis, sensumq; doloris
Linqvere te pietas, Te decus atq; jubet.
Occiderit natus quamvis viridantibus annis
Semotus patrio limine falce necis;
Occiderit quamvis nullo comitatus honore
Matris, lugentis nec pietate patris.

Is ta-

Is tamen occubuit maturus regna videndo
Cœlorum; Domini concidit inq; solo.
Occidit & lacrymas inter fletumq; decorum
Cœlicolum, vivus ductus ad astra poli.
Hinc te respectans patrem tua fata moratur
Summa, tibi & patri cœlica regna vovet.

*Amoris & doloris testificandi
ergo adjecit hæc*

Sebastianus Krieger, Hungarus,
p. t. Scholæ Colon. ad Spream
Conrector.

Defunctus alloquitur superstites.

Pœnite vos lacrymas, non indulgete dolori:
flectere nemo potest, quæ probat ipse DEUS,
Nil juvat extinctos nimium deslere propinquos,
est animi fortis tristitia ferre, pati.
Dicite, quid mihi sit Cœlo felicius ullum,
vivo, & defunctum me tenet aula poli,
Acceptam cladem patienti corde feratis,
imminuant gemitus gaudia multa precor.

per Fratrem

Johannem Georgium Wedigen.

C

Cur

Cur tristis facies? lacrymis suffusa parentis?
Filius heu! charus sanguine, amore, Dei;
Reddidit usuram lethali vulnere lucis;
Res salva est, cæli gaudia summa tenet.
Consul ut æqualis luctu; exultatio talis
Jacobi, hunc capiat post pia fata, precor.
Interea Medici cœlestis vulnera cordis
Lugentis, sanet ritè μάλαγμα sacrum!

*Condolentia & observantia ergo
pro natâ occasione
fundebat.*

*Christoph. Eilerdus, jamjana
vocatus SubRektor Co-
leniens.*

Mœstior in luctus nati Pater optime Consul.
Disce modum luctus ponere mente pia.
Occubuit natus pulcer viridante juventa:
Summi maturus numine at occubuit.
Interijt patriæ casus dulcedine terræ:
Mortua commune ast contegit ossa solum.
Humatum lacrymâ liquerunt rore parentum.
Ros animam latam ast irrigat usq; poli.
Ad patrios remeare lares cum vellet, in ipso
Progressu patriam cœlica regna petit.
Hic multum latus gaudet sine fine coborti
Angelica mistus, cœlica regna videns.

Desuper

*Desuper hinc oculos ad mundi climata multos
Mittit, & expectat te, Pater, atq; suos.*

Συμπεθείας Ένεκα

apposuit hæc patri mæsto, Compatri
suo in ævum honorando

Johannes Sturm^{us} Scho-
læ Colon. Cantor.

NOstra quid est vita? Est via lubrica, semita fal-
(lax,

Quam bene qui currit, currit ad astra Poli.

Sæpe viâ tuti gradientes labimur eheu:

Vitâ florentes & subito morimur.

Metam ad præfixam votò nec ducimur usq;:

Spe quoq; sic certus vivere nemo potest.

Reichardus noster, peregrè qui morte peremptus,

Hæc nos è tumulto perdocet ipse suo.

Namq; lares patrios repetens is corpore sano

Præter spem gelidâ pestilitate perit:

Inq; sinu Patris cœlestis gaudia mille

Jam sentit, fatis nec gravibus premitur.

Quid luges igitur, Genitor mæstissime, Natum,

Quem morier voluit cura paterna Dei,

C 2

In cujus

In cujus manibus resident mors, vitaq; nostra,
Qui facit ut veniat mors citò, vita abeat.

συνταθῶς approperabat

Petrus Heinrici Junior, Gymnas.
Colon. Baccal. superior.

In obitum præmaturum
REICHARDI Wedigens/ Optimi
magnæq; spei Adolescentis.

Siccine tam subito finisti tempora vita,
Delicium Matris delicumq; Patris?
Magna fuit de te spes facta Parentibus: at nunc
Hac cecidit, postquam te cecidisse vident.
Ab luctus! dolor ah! triste è & flebile fatum!
Hei casus subitus! fors miseranda nimis!
Ab tu, Clare Parens, querulum jam mitte dolorem,
Nec nimio luctu cor macerato tuum.
Olim restituet PATER omnibus omnia SUMMUS
Et qui funus erat, nobile foenus erit.

ἐυχολας θεραπειας καὶ συλα-
πιδειας χδεμ.

Christiano Roeselern Scholz
Colon: Baccal: Infer:

Exhau-

EXhaustæ fletu luctus sopite Sorores
& Fratres, qui estis pectore sollicito:
Ponatis: vobis si sint mea gaudia grata,
quæ capio Electis confociatus ego.
Nam video celsi fulgentia mænia cœli,
achic Mavortis non metus ullus adest.
Quem vos perverso hoc omnes sentitis in orbe,
Est ubi certamen perpetuum, atq; pavor.
Nonnè tremit totus mundus, Mavortia gliscunt
prælia? nonnè ruunt singula regna modò?
Cur igitur vanam defletis corporis umbram?
An tristis stimulo carpitis invidiæ,
quod mihi felici fiet in discrimine tanto
rerum, sit lucro cælica vita data?
Est equidem mœror socios amittere suaves,
& quos fraterno sanguine junxit amor:
Ast non interij, me saltem ad gaudia cæli
fata vocare Dei, perpes ubi requies.
Idcirco rursus monitis vos impleo cunctos,
ne deploretis funera chara mihi.

Fridericus Præfer.

Eheu quàm miserè facies tristissima rerum
Innumeris sqalet nunc damnis obruta! cernis
C 3 Qvi

QVI ruitura gemat lectissima patria, sævit
Ebria sors etenim tragico furibunda tumultu,
Intentant mortem cuncta, & graviora minantur.
Qvisquis adhuc superes, terrestri & veseeris aurâ,
Dic quæso quid mundus habet? Nil tristia præter,
Luctus & angor ubiq; & plurima mortis imago,
Nulla pijs requies, nec dum submergit in undas,
Nec revocat dum Phœbus eqvos è gurgite vasto.
Ergò hæc fatali rerum impendente ruinâ,
Quid grave ducamus vitale relinquere lumen?
Cur doleant igitur Patres? testentur obortis
Cur luctum lærumis Matres, dum præcœce falce
Mors natos truculenta rapit? quin gaudia mente
Concipiant potius, metam tetigisse laborum
Illos, nunc celsâ superum statione locari.

*hec pauca in mitigationem luctus
uæstissimi Dni: parentis aulo-
gædiazi deproperabat*

*Godofridus-Fridericus
Senzburgus.*

r.
rã,
eter,
o,
as,
o.

ce
te

luenis

M. C.

S A N
Fu

In l

PROS
M. C.

H

Carmen Elegiacum quod scripsi Joanni Baptista Gebelio
Svidnic. Silesio Pastori Ecclā in Raciburo.

cum gradum Magistrū nancisceret Decano
M. Thoduro Eberta 17 Calend. Maij

A. 624. aetate meae 19.

Ita bonis avibus GEBELI, quō Deus Autor,
Quō te fata vocant, ita bonis avibus.

Magnum opus adgrederis, sed, quod tibi cine fultus
Neminis atbetici, fortiter expedies.

Ambuet etantis linguam locuplete Suada,

SPIRITUS Orator calicus ille, tuam.

Seminiū Disperge **DEI** per cordium agellos:

Nec sine mole preces, aut sine fruge, dato.

Et vineta **DEI** assiduo accubudq; labore

Percole, quo fructus mille suprag ferant:

BAPTISTAM ex cathedra **BAPTISTA** imitare tonantem

GEBELI! verā pro pietate puta:

Instrue non-doctos, errantes corrige, fractos

Erige, confuta dogmata vera minus.

Sic vivente volent tecum partizier annos

Prospera dicentes quōs sacra dicta feres.

Sublatiq; olim manibus, sine pondere terram

Manibus optabunt, (sed bene sero) tuis,

Cum tuba te rupta tumbā revocabit ab umbris,

JOVA, mei pastor dicet, adesto, gregis;

Ambrosiā rursūm te pascam & nectares quare

Magna cape astrati pramia, carpe, pōli.

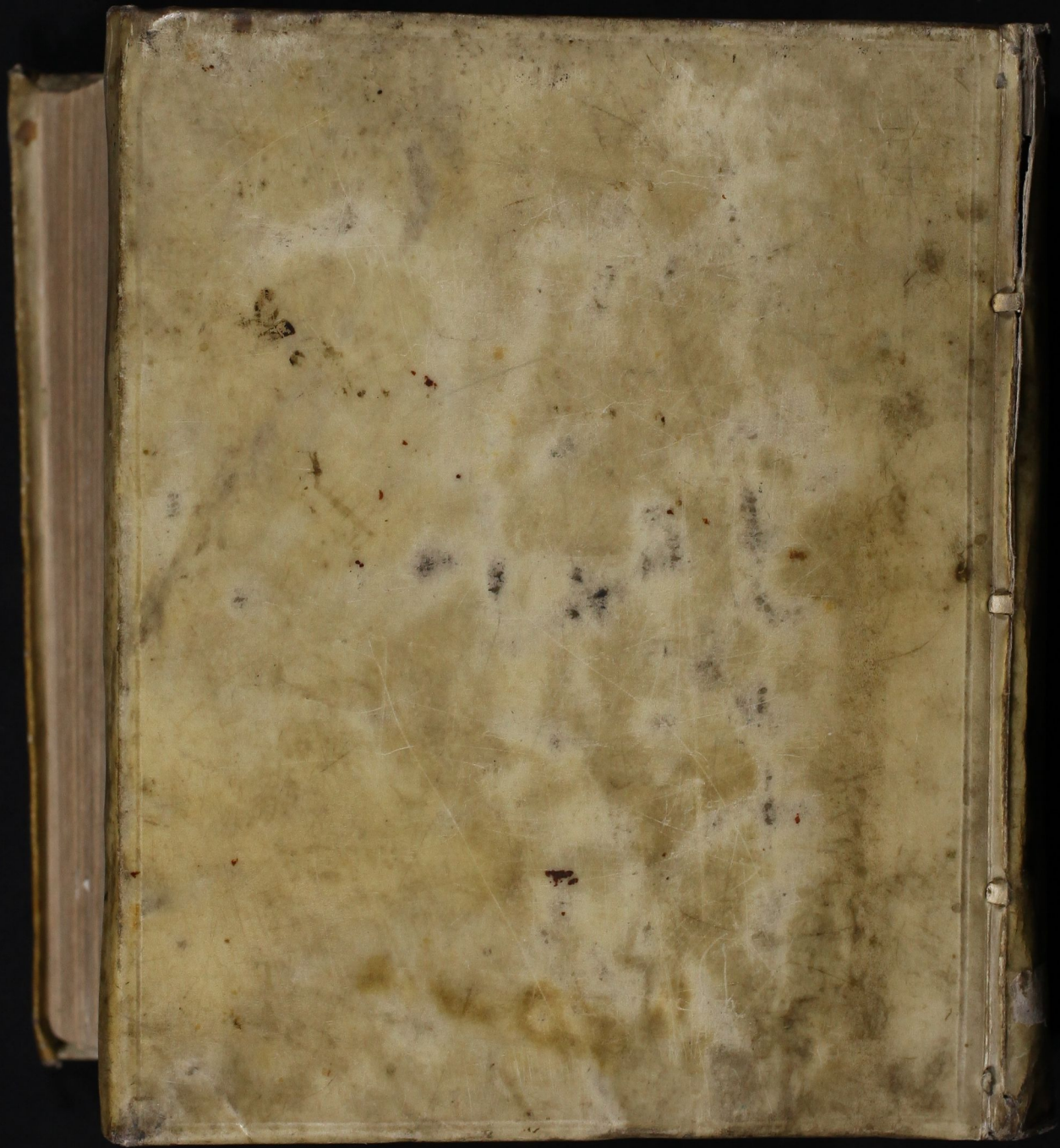
Hoc penitis animi penetrabilibus coto, precordj

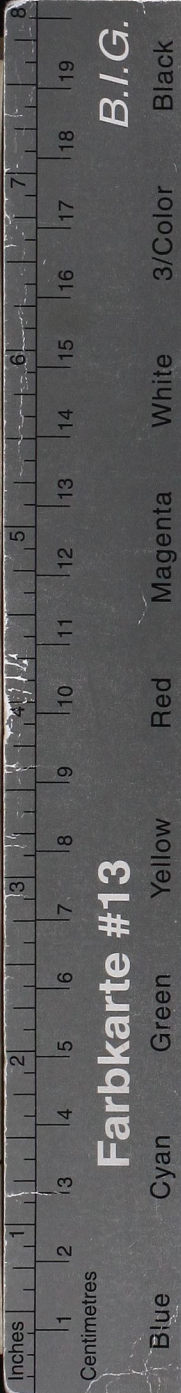
JANE mihi multo n nomine ebare! **VACE.**

ULB Halle
002 062 674

3

Farbkarte #13

B.I.G.

158

LAGMA
 rdi paterno
 i & Prudentissimi, DN.
 ANNIS
 NSULIS REIP;
 is meritissimi, ob inspe-
 longè desideratissimi REI
 ancofurtò-ad Mœnum, ubi
 ominis Legatis biennium fer-
 dux in itinere peste corrept⁹,
 m d. 23. Octobr. intra 9. & 10.
 d. annos vixisset, summo cum
 desiderio inter medias pre-
 riam, exuvijs postridiè h. i.
 liano ritu terræ mandatis,
 t,) mirè saucio,
 plicatum
 ab
 & Fautoribus,
 ANNO
 quo
 IVIs, ReICharDe, beatVs.
 TYPIS RUNGIANIS. 50

